

กรณีศึกษาโทษของการกระทำผิดวินัย

😡 อาศัยตำแหน่งหน้าที่ราชการหาประโยชน์ให้แก่ตนเองโดยเรียกรับเงิน โทษไล่ออก!!! 😡

ตัวอย่างที่ ๑ นายปกป้อง มีหน้าที่ป้องกันและอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ปรากฏปรากฏผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับป่าไม้ แต่นายปกป้องกลับมีพฤติกรรมเรียกรับเงินจากผู้กระทำผิดตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ อันเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต ตามมาตรา ๘๕ (๑) อาศัยตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนหาประโยชน์ให้แก่ตนเอง อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๓ (๓) ประกอบมาตรา ๘๕ (๗) และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ลงโทษไล่ออกจากราชการ

ส่วนวินัยและเสริมสร้างคุณธรรม

“ได้รับโทษจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก

ดำเนินการทางวินัยโดยไม่ต้องสอบสวนก็ได้”

ตัวอย่างที่ ๒ บริษัท ทำลาย จำกัด ได้ยื่นคำขอต่อส่วนราชการให้ออกหนังสือกำกับสิ่งประดิษฐ์ เครื่องใช้ หรือสิ่งอื่นใดที่ทำด้วยไม้หวงห้ามซึ่งระบุว่าเป็นไม้สัก จำนวน ๔๐๐ ชิ้น เป็นเสาเหลี่ยม ลบมุม ผ่าท้อง ขัดเงา ทาแล็กเกอร์สำเร็จรูป เพื่อนำเคลื่อนที่ไปยังท่าเรือกรุงเทพ ด้วยรถยนต์บรรทุก นายรักษา เจ้าพนักงานป่าไม้อาวุโส ปฏิบัติหน้าที่ตำแหน่งผู้ช่วยป่าไม้อำเภอไปตรวจสอบและกำกับการขนไม้สักที่ระบุไว้ในคำขอดังกล่าวขึ้นรถยนต์บรรทุกทั้งหมดแล้ว จึงลงลายมือชื่อออกหนังสือกำกับสิ่งประดิษฐ์ เครื่องใช้ หรือสิ่งอื่นใดที่ทำด้วยไม้หวงห้ามตามอำนาจหน้าที่ของนายรักษาให้แก่บริษัท ทำลาย จำกัด ต่อมานายตรวจศุลกากร กรมศุลกากร ผู้ตรวจสอบสินค้าขาออกตรวจพบว่าไม้สักของบริษัท ทำลาย จำกัด ที่นำเคลื่อนที่ไปมีลักษณะไม่ตรงตามที่ระบุไว้ในหนังสือกำกับสิ่งประดิษฐ์ฯ และสำเนาใบขนสินค้าขาออก ศาลอาญา จึงพิพากษาว่า นายรักษา มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ ลงโทษจำคุก ๒ ปี การกระทำความผิดของนายรักษาเป็นช่องทางให้เกิดความเสียหายแก่ป่าไม้อันเป็นทรัพยากรธรรมชาติสำคัญของประเทศซึ่งเป็นเรื่องร้ายแรง จึงไม่สมควรรอการลงโทษ

นายรักษากระทำความผิดทางอาญา จนได้รับโทษจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก กรณีดังกล่าวจึงเป็นความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ตามมาตรา ๘๕ (๖) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๖๕ (๒) กฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ ซึ่งจะดำเนินการทางวินัยโดยไม่ต้องสอบสวนก็ได้ การกระทำของนายรักษา เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานกระทำความผิดอาญา จนได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก ตามมาตรา ๘๕ (๖) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ลงโทษไล่ออกจากราชการ

 เรียกรับเงินเพื่อละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ แม้มีการต่อรองให้น้อยลง
ก็ไล่ออกจากราชการ!!!

ตัวอย่างที่ ๓ นายคุ้มครอง เรียกรับเงินจาก นางยากจน เป็นเงินจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท เพื่อแลกกับการไม่จับกุมยึดรถอีแต๊กบรรทุกไม้พืนที่โรมันสำปะหลังของนางยากจน โดยมีการต่อรองเหลือ ๑๕,๐๐๐ บาท จึงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต ตามมาตรา ๘๕ (๑) และกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๕๑ ลงโทษไล่ออกจากราชการ

ส่วนวินัยและเสริมสร้างคุณธรรม

 เบิกจ่ายเงินค่าจ้างลูกจ้างเป็นเท็จ ผิดวินัยฐานทุจริต มีสิทธิ์ถูกไล่ออก!!!

ตัวอย่างที่ ๔ นายหัวคิว กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ โดยปรากฏพฤติกรรมการ ได้มีการจัดจ้างลูกจ้างชั่วคราวรายวัน จำนวน ๔๐ อัตรา เพื่อปฏิบัติงานเพาะชำกล้าไม้ โดยมีการจัดทำเอกสารเบิกและจ่ายเงินค่าจ้างลูกจ้างชั่วคราวรายวันดังกล่าวอันเป็นเท็จ ซึ่งเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๘๕ วรรคสอง ทั้งนี้ การลงโทษข้าราชการผู้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ นั้น มติคณะรัฐมนตรี ตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว. ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ ข้อ ๑.๒ กำหนดว่า “การลงโทษผู้กระทำความผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งควรลงโทษเป็นไล่ออกจากราชการ” ดังนั้น จึงเห็นควรลงโทษไล่นายหัวคิวออกจากราชการ

 มีหน้าที่พิทักษ์รักษาป่าไม้ กลับทำลายเสียเอง ผิดวินัยอย่างร้ายแรง!!!

ตัวอย่างที่ ๕ ศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาว่า นายพิทักษ์ จำเลย มีหน้าที่ดูแลรักษาป่าไม้ กระทำความผิดฐานร่วมกันทำไม้ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ และฐานร่วมกันทำไม้หวงห้าม เป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันทำไม้ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด เมื่อนายพิทักษ์ได้กระทำความผิดอาญาและศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาถึงที่สุด และจากเหตุผลประกอบการลงโทษของศาลฎีกาว่าการกระทำของจำเลยเป็นการส่งเสริมให้ป่าไม้ ซึ่งเป็นทรัพยากรที่มีค่าถูกทำลาย และเสื่อมสภาพ ก่อให้เกิดความแห้งแล้ง ผืนดินพังทลาย ลำน้ำตื้นเขิน และเกิดอุทกภัย ความทุรกันดาร ทั้งเป็นการทำลายสภาพเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจำเลยเป็นข้าราชการมีหน้าที่พิทักษ์รักษาป่าไม้ ต้นน้ำลำธาร มิให้ถูกทำลาย แต่กลับใช้อำนาจหน้าที่ที่มีอยู่ บ่อนทำลายทรัพยากรธรรมชาติเสียเอง จึงเห็นว่า การกระทำของนายพิทักษ์เป็นความผิดฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยมีชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มีควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม และความผิดฐานประพฤติกู้ข้อย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ เห็นสมควรลงโทษไล่ออกจากราชการ

 “จ้างลูกจ้างชั่วคราวเท็จ ผิดทั้งอาญาและวินัย”

ตัวอย่างที่ ๖ นายฉ้อโกง เมื่อครั้งทำหน้าที่หัวหน้าอุทยานแห่งชาติ ได้จัดทำเอกสารหลักฐานการสมัครงานลูกจ้างชั่วคราวเป็นเท็จ โดยนำไปสมัครขอบรรจุเป็นลูกจ้างชั่วคราวรายวัน ซึ่งยังไม่ได้กรอกข้อความใด ๆ มากกรอกข้อความในเอกสารเอง โดยที่บุคคลที่ถูกระบุชื่อไม่ได้มาสมัครเป็นลูกจ้างชั่วคราวแต่อย่างใด และรับรองเท็จว่าลูกจ้างชั่วคราวได้ปฏิบัติงาน แล้วทำการเบิกเงินค่าจ้างโดยไม่ได้มีการทำงานและไม่ได้รับค่าจ้างแต่อย่างใด เป็นเงินจำนวนประมาณ ๕๐๐,๐๐๐ บาท ต่อมา ศาลฎีกานัดอ่านคำพิพากษา โดยพิพากษาว่า การที่ นายฉ้อโกง จำเลยปลอม ใช้เอกสารปลอม และรับรองข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารดังกล่าว ก็โดยมีเจตนาเพื่อใช้เป็นหลักฐานในการเบียดบังเงินค่าแรงงานที่เบิกมาเป็นประโยชน์ส่วนตัวหรือต่อผู้อื่น เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๗ มาตรา ๒๖๕ วรรคแรก และมาตรา ๒๖๘ วรรคแรก ประกอบมาตรา ๒๖๕ การกระทำของจำเลยเป็นความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ต้องลงโทษฐานเจ้าพนักงานเบียดบังทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๗ ซึ่งเป็นกฎหมายที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๐ ให้จำคุกเป็นเวลา ๕ ปี และคำให้การในชั้นสอบสวนของจำเลยเป็นประโยชน์ต่อการพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ ลดโทษให้หนึ่งในสาม คงจำคุก ๓ ปี ๔ เดือน และคดีถึงที่สุดแล้ว เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ จงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรง ฐานรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานประพฤติก่อความเสียหายร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม มาตรา ๘๕ วรรคสอง มาตรา ๙๐ วรรคสอง และมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ลงโทษไล่ออกจากราชการ

☹️ “รับผิดชอบงานหลายโครงการ ทำให้ปฏิบัติงานไม่รอบคอบ ไม่เป็นไปตามระเบียบ
มีเหตุอันควรงดโทษ” ☹️

ตัวอย่างที่ ๗ นายรอบคอบ กับพวก รวม ๕ ราย เป็นผู้ควบคุมงานโครงการปรับปรุง
ซ่อมแซมสิ่งก่อสร้าง บันทึกการปฏิบัติงานไม่ระบุรายละเอียดขั้นตอนการปฏิบัติงาน และวัสดุที่ใช้
อันไม่เป็นไปตามระเบียบ สำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม
ข้อ ๗๓ (๓) เป็นการกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตาม
กฎหมาย กฎ ระเบียบของทางราชการ ตามมาตรา ๘๒ (๒) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ
ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ แต่เนื่องจากมีโครงการที่ต้องรับผิดชอบในช่วงเวลาเดียวกัน
จำนวนหลายโครงการอันเป็นเหตุผลพอฟังได้ว่าเป็นกรณีกระทำผิดวินัยเล็กน้อยและมีเหตุ
อันควรงดโทษ จึงเห็นควรงดโทษโดยให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือแก่ผู้ควบคุมงาน จำนวน ๕ ราย
ดังกล่าว ตามนัยมาตรา ๘๖ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
พ.ศ. ๒๕๕๑

☹️ “ปฏิบัติงานล่าช้า...เป็นความผิดวินัย” ☹️

ตัวอย่างที่ ๘ นายเฉื่อย ผู้อำนวยการ ไม่ได้ลงนามในหนังสือนำเสนอรายงานการตรวจการจ้าง โดยผู้ใต้บังคับบัญชาได้เสนอร่างหนังสือตามสายงานมาตั้งแต่เดือนพฤษภาคม จนกระทั่งถึงเดือนกรกฎาคม หนังสือฉบับดังกล่าวจึงได้มีการลงนาม ส่งไปยังผู้ว่าราชการจังหวัด ซึ่งใช้เวลาในการลงนามนานประมาณ ๕๕ วัน เป็นเหตุให้ห้างหุ้นส่วนจำกัด ผู้รับจ้าง ได้รับเงินค่าจ้างล่าช้า พฤติการณ์ของนายเฉื่อยเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่ราชการด้วยความตั้งใจ อุตสาหะ เอาใจใส่ และรักษาประโยชน์ของทางราชการ ตามมาตรา ๘๒ (๓) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ แต่เนื่องจากห้างหุ้นส่วนจำกัด ผู้รับจ้าง ได้รับเงินค่าจ้างครบถ้วนและไม่เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ จึงเป็นความผิดวินัยเล็กน้อย และนายเฉื่อย ไม่เคยได้รับโทษทางวินัยมาก่อน จึงมีเหตุอันควรงดโทษ เป็นให้ว่ากล่าวตักเตือน

ส่วนวินัยและ

 “เบิกจ่ายเงินหลวงผิดประเภท มีความผิดวินัย แม้ไม่เจตนา”

ตัวอย่างที่ ๙ นายกลุ่มใจ มีหน้าที่เบิกเงินค่าจ้างชั่วคราว และควบคุมกำกับดูแลเบิกจ่ายเงินค่าจ้างลูกจ้างชั่วคราว รวมทั้งจัดทำเอกสารการจ่ายเงินค่าจ้างชั่วคราว ได้เบิกจ่ายเงินค่าจ้างลูกจ้างชั่วคราวรายวันอันเป็นเท็จ จัดทำเอกสาร รายงานการเบิกจ่ายเงินต่อผู้บังคับบัญชาเป็นเท็จ โดยไม่ถูกต้องตามระเบียบของทางราชการ โดยอ้างมีเหตุจำเป็นที่ต้องเบิกจ่ายเงินมาเป็นค่าใช้จ่ายในการอื่น เช่น ค่าอาหาร ค่าชุดพนักงาน ค่าจ้างรถจักรยานยนต์ และรถยนต์ของชาวบ้าน ค่าก่อสร้างอาคารสถานที่ และค่าใช้จ่ายดูแลสวัสดิการให้แก่พนักงานที่ต้องเสี่ยงภัยอันตรายจากการปฏิบัติงาน เป็นการใช้จ่ายเงินผิดประเภท และไม่ปฏิบัติตามระเบียบการเบิกจ่ายเงินจากคลัง พ.ศ. ๒๕๒๐ ข้อ ๕๔ และข้อ ๕๖ และระเบียบการเก็บรักษาเงินและการนำเงินส่งคลังของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๒๐ ข้อ ๓๑ และข้อ ๓๖ แม้ไม่มีเจตนาทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ไม่ได้นำเงินไปใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตัว และราชการไม่ได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์สุจริตและเที่ยงธรรม ตามมาตรา ๘๒ วรรคแรก และฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมายระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี และนโยบายของรัฐบาล โดยไม่เสียหายแก่ราชการ ตามมาตรา ๘๕ วรรคแรก และฐานรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา โดยปกปิดข้อความซึ่งควรต้องแจ้ง ตามมาตรา ๙๐ วรรคแรก แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ลงโทษลดขั้นเงินเดือน

☹️“ตรวจรับพัสดุโดยขาดความรู้ความชำนาญ อาจผิดวินัยฐานประมาทเลินเล่อ” ☹️

ตัวอย่างที่ ๑๐ นายชำนาญ กับพวก เป็นคณะกรรมการตรวจรับพัสดุ โครงการก่อสร้าง
 วงเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ได้กระทำการตรวจรับพัสดุไม่เป็นไปตามสัญญา เป็นเหตุให้ราชการ
 เสียหาย แต่ผู้ถูกกล่าวหาทั้งสองรายได้กระทำไปโดยขาดเจตนา และขาดความรู้ความชำนาญ
 ประกอบกับรายละเอียดตามสัญญาของโครงการไม่มีความชัดเจน จึงทำให้เกิดความเสียหาย
 ขึ้น อีกทั้งผู้ถูกกล่าวหาทั้งสองรายไม่มีความสัมพันธ์ในทางส่วนตัวกับทางหุ้นส่วนจำกัดผู้รับจ้าง
 แต่อย่างใด จึงเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการตามมาตรา
 ๘๓ (๔) พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ลงโทษตัดเงินเดือน นาย
 ชำนาญ กับพวก ในอัตราร้อยละ ๒ เป็นเวลา ๒ เดือน

ส่วนวินัยและเสรีภาพ

😞 “ยินดีที่จะบรรเทาผลร้ายที่เกิดขึ้น ถือว่าทางราชการไม่ได้รับความเสียหาย” 😞

ตัวอย่างที่ ๑๑ นางละเอียด เจ้าพนักงานการเงินและบัญชี เมื่อครั้งดำรงตำแหน่ง เจ้าพนักงานพัสดุ ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ในเรื่องจัดทำสัญญาซื้อขาย อุปกรณ์ภาคสนาม โดยกำหนดวันส่งมอบพัสดุ ภายใน ๙๐ วัน นับถัดจากวันลงนามในสัญญาซื้อขาย ในขณะที่เกิดเหตุมีนางละเอียดเป็นเจ้าหน้าที่พัสดุเพียงคนเดียว ซึ่งมีปริมาณงานต่อวัน เป็นจำนวนมาก เป็นเหตุให้นางละเอียดมองตัวเลขในเอกสารสอบราคาซื้อซึ่งเป็นเอกสารแนบ ประกอบหนังสือสัญญาคลาดเคลื่อน จึงมีความผิดพลาดเกิดขึ้นจากการกำหนดจำนวนวันที่ส่งมอบพัสดุมากกว่าจำนวนวันในเงื่อนไขประกาศสอบราคาและจำนวนวันที่ผู้เสนอราคาเสนอ ทำให้ผู้ขายส่งมอบพัสดุล่าช้า หน่วยงานจึงหักค่าปรับต่ำกว่าข้อเท็จจริง แต่นางละเอียดยินยอม ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนดังกล่าว ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้ถูกกล่าวหายินดีที่จะบรรเทาผลร้ายที่เกิดขึ้น และเมื่อหน่วยงานได้รับชดใช้เงินเต็มจำนวนแล้ว จึงถือได้ว่าทางราชการไม่ได้รับความเสียหาย จึงเป็นกรณีกระทำผิดวินัยเล็กน้อยและมีเหตุอันควรงดโทษ จึงเห็นควรงดโทษ และให้ทำทัณฑ์บน เป็นลายลักษณ์อักษร

☹️ “ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเกินกว่า ๑๕ วัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร” ☹️

ตัวอย่างที่ ๑๒ นายบุญทิ้ง ได้ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเกินกว่า ๑๕ วัน เนื่องจากติดสุราเรื้อรัง และมีปัญหาครอบครัวทำให้ขาดราชการ โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร มิได้ยื่นใบลาตามระเบียบของทางราชการ และได้กลับมาปฏิบัติราชการอีกเลย เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเกินกว่า ๑๕ วัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ตามมาตรา ๙๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ลงโทษไล่ออกจากราชการ

ส่วนวินัยและเสริมสร้างคุณธรรม

☹️ “ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเกินกว่า ๑๕ วัน
ไม่แจ้งผู้บังคับบัญชา โดยมีเหตุอันสมควร เพราะป่วยหนัก ลงโทษปลดออก” ☹️

ตัวอย่างที่ ๑๓ นายเหน้อย มีพฤติกรรมละทิ้งหน้าที่ราชการ โดยไม่มาปฏิบัติหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกัน รวม ๒๑๕ วัน โดยไม่มีเหตุอันสมควร และมีได้แจ้งหรือส่งใบลาตามระเบียบของทางราชการต่อผู้บังคับบัญชาหรือแจ้งต่อบุคคลใด ๆ ในหน่วยงานเดียวกัน เป็นกรณีความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๕ (๓) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ แต่ปรากฏข้อเท็จจริงจากการตรวจสอบของคณะกรรมการสอบสวนว่า นายเหน้อยมีอาการป่วยจริง มีโรคประจำตัวหลายโรค รวมทั้งมีปัญหาครอบครัวและยังอยู่ระหว่างการพักรักษาตัว แม้ว่าจะเป็นการผิดวินัยร้ายแรง ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และตามมติคณะรัฐมนตรีแจ้งตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ ได้วางแนวทางการลงโทษให้ไล่ออกจากราชการ แต่เมื่อกรณีการละทิ้งหน้าที่ราชการของนายเหน้อยดังกล่าว ถือได้ว่ามีเหตุอันสมควร ประกอบกับนายเหน้อยไม่เคยกระทำความผิดมาก่อน เป็นความผิดครั้งแรกจากการรับราชการมานาน ๒๘ ปี เห็นสมควรลงโทษปลดออกจากราชการ ตามมาตรา ๘๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑

😡 ก้าวร้าวผู้บังคับบัญชา ด่าทอเจ้าหน้าที่ มีความผิดวินัย!!! 😡

ตัวอย่างที่ ๑๔ นายเสียดสี มีพฤติกรรมในลักษณะก้าวร้าวผู้บังคับบัญชา ขาดการควบคุมอารมณ์เมื่อเกิดความไม่พอใจ โกรธ และแสดงพฤติกรรมต่อผู้ร่วมงานด้วยการพูดจาเสียดสี ดุหมั่นเหยียดหยาม เหน็บแนมประชดประชัน ด่าทอ เสียดสีเจ้าหน้าที่ที่มาช่วยปฏิบัติราชการ ถือเป็นการไม่สุภาพเรียบร้อย ไม่รักษาความสามัคคีระหว่างผู้ร่วมงานด้วยกัน การกระทำได้กล่าวถือเป็นความผิดวินัย ฐานไม่ปฏิบัติตามให้เหมาะสมตามมาตรา ๘๒ (๗) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ คือต้องสุภาพเรียบร้อย รักษาความสามัคคี และต้องช่วยเหลือกันในการปฏิบัติราชการระหว่างข้าราชการด้วยกัน และผู้ร่วมปฏิบัติราชการ ดังนั้นจึงเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ลงโทษภาคทัณฑ์

😞 ขอขมา สำนักผิดแล้ว ยังผิดวินัย!!! 😞

ตัวอย่างที่ ๑๕ นายสำนัก ได้ข่มขู่ โดยใช้อาวุธปืน และทำร้ายร่างกาย นายจรรยา มีพยานหลักฐานยืนยันและพิสูจน์ความจริงว่า นายสำนักได้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหาจริง ซึ่งเป็นความผิดลหุโทษ อันเป็นการกระทำความผิดต่อส่วนตัว สามารถยอมความกันได้ตามกฎหมาย แต่เนื่องจากนายสำนักได้ขอขมาต่อนายจรรยา และนายจรรยาก็ได้ยอมรับคำขอขมา พร้อมทั้งถอนคำร้องทุกข์ และไม่ตั้งใจที่จะดำเนินคดีทั้งในทางแพ่งและอาญาต่อไป แสดงให้เห็นว่า นายสำนักได้สำนึกผิดยอมรับผลของการกระทำดังกล่าวแล้ว ดังนั้น จากพฤติการณ์และการกระทำดังกล่าวของนายสำนัก ถือเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ (๗) ที่กำหนดให้ ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องสุภาพเรียบร้อย รักษาความสามัคคีและต้องช่วยเหลือกันในการปฏิบัติราชการระหว่างข้าราชการด้วยกัน และผู้ร่วมปฏิบัติราชการ และเมื่อปรากฏว่าการกระทำดังกล่าวไม่ได้ส่งผลเสียหายร้ายแรงต่อการทำงานและประโยชน์ของทางราชการ ลงโทษภาคทัณฑ์

🤔 “อุปการะเลี้ยงดูหญิงอื่นที่มีไข้ภรรยา แม้เป็นความประพฤตีสวนตัว
เป็นความผิดวินัย” 🤔

ตัวอย่างที่ ๑๖ นายหล่อ ได้อยู่กินฉันท์สามีภรณากับนางสาวหลงเป็นระยะเวลาช้านาน ในขณะที่นายหล่อมีนางสวยเป็นภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมาย และมีบุตรด้วยกันสองคน โดยในการสอบสวน นายหล่อให้การรับสารภาพว่าได้กระทำการตามที่ถูกกล่าวหาจริง ซึ่งพฤติการณ์ดังกล่าวของนายหล่อ แม้จะเป็นความประพฤตีสวนตัว แต่เป็นการกระทำที่เสียเกียรติตำแหน่งหน้าที่ราชการและเป็นที่ยังเกียจของสังคม เป็นการกระทำผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานไม่รักษาชื่อเสียงของตนและเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย ตามมาตรา ๘๒ (๑๐) ประกอบมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โทษตัดเงินเดือน ๕ % เป็นเวลา ๒ เดือน
